

چکیده

آنچه فرهنگ معماری گذشته به صورت یک سنت در خود داشته است امروزه تنها به صورت پیکری بیجان پیش روی ماست، از این رو جوامع امروز، در پی کشف و استفاده از ارزش های گذشته، ناگزیر به جستجو و کنکاش در شناخت ارزش های نا آشنا و فراموش شده در خود است. انتقال تجربه ی تلفیق و تطبیق معماری بومی گیلان با مقوله ی اقامت گردشگری در طراحی است که در چهارچوب یک مجموعه ی اقامتی با حوزه های تفریحی، رفاهی، فیهنگی و ورزشی در فضاهای سرپوشیده و باز و نیمه باز با هدف ارزش گذاری بر این معماری صورت گرفته است.

این پژوهش در پی درک اصول و ارزش های حاکم بر تعریف و تدوین الگوهای شاخص های معماری خانه های موزه میراث روستایی گیلان به عنوان یک معماری بومی است. استخراج ویژگی های که قابلیت استفاده آن در راستای دستیابی به مجموعه اقامتی، در خدمت رونق گردشگری منطقه از اهداف آن به شمار می رود. با فهم کاربردی بودن ارزش های استخراج شده این نوع از معماری بومی، می توان به گونه ای از معماری دست یافت که همچون معماری گذشته به خوبی کار می کند و پاسخگوی نیازهای انسانی (گردشگران) می باشد. روش این تحقیق، مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای و تحقیقات میدانی است و رویکردی توصیفی و تحلیلی دارد. و ابزار تحلیل داده ها با استفاده از نرم افزار آماری SPSS به استخراج پرسش نامه پرداخت شده است. براساس شواهد و مطالعات صورت گرفته در مورد مسکن موزه میراث روستایی ضمن برخورداری از ارزش های معماری همانند، سادگی و بی پیرایگی؛ الگوهای بصری و زیبایی شناختی؛ انطباق با محیط طبیعی؛ هماهنگی با عملکرد زیستی و معیشتی، استفاده از مصالح محلی و دانش بومی؛ که به آن هویت خاصی می دهد دارای کاستی هایی چون آسیب پذیری در برابر سوانح طبیعی، ضعف سازه ای و آلودگی های محیطی منتج از تداخل فضاهای زیستی و معیشتی نیز می باشند. نتایج حاصل از تحقیق نشان می دهد که برای رسیدن به اهداف کالبدی یک مجموعه ی اقامتی می توان از الگوهای معماری بومی گیلان و عناصر اقلیمی آن بهره برد و با تداوم ویژگی های مثبت معماری سنتی بر پایه نماد و نشانه های ماندگار، بر جذابیت یک بنا افزود.

کلمات کلیدی:

مجموعه اقامتی، گردشگران، موزه میراث روستایی گیلان، معماری بومی، اقلیم؛